

Tal com vam comentar el dia 6 de setembre quan vam parlar, amb molt de gust us faig a mans el meu petit tribut/testimoni, ben humil, a la teva germana Montse. Sincer agraïment per permetre-m'hi ser.

La veu de Montserrat Minobis a casa era familiar. El naixement el 1976 de Ràdio 4 - la ràdio que parlava en català- fou com una mena de fita familiar, un triomf; la meva mare, quan estava a casa feinejant, la sintonitzava gairebé a tota hora. Jo llavors era una criatura de set anys força curiosa (vaig néixer el 1969) que gaudia molt amb les 'coses' dels grans; i escoltar la ràdio dels 'grans' era un dels meus autoregals. La mare sempre parava especial atenció a les intervencions de Montserrat Minobis perquè, com deia, "és una dona moderna, com penso haurem de ser totes d'ara endavant".

Durant anys, doncs, vam sentir sovint la Minobis. Una dona que parlava clar, entenedora, coherent, erudita, que sabia treure partit de la seva veu aguda, que duia sempre de manera impecable i implacable la batuta en les entrevistes, no deixant mai que l'entrevistat fugís d'estudi però, al mateix temps, fent-lo sentir acollit, respectat i acarolat. I que sabia sempre de què parlava, no hi havia en ella cap mena de gratuïtat.

Molts anys després va tenir un gest lloable i preciós que no sé fins a quin punt hom li ha sabut reconèixer. "Gran gala" fou un programa de difusió operística creat i dirigit per Joan Lluch el 1968 que esdevingué tot un clàssic (va estar en antena més de 40 anys). Aquest programa va passar per diverses emissores i, finalment, va raure a Ràdio 4. En jubilar-se Lluch va assumir-ne la direcció i presentació en Josep Maria Monegal. Del llicenciat Monegal en prendrien el relleu (i no recordo si per aquest mateix ordre) la Montserrat Minobis, la Cèlia Motis en Josep Lluís González, finalment, la mateixa filla de Lluch, la Margarita Lluch. Per la meua vinculació amb el món operístic (primer com a simple aficionat i posteriorment com a professional) tota aquesta trajectòria de "Gran gala" la tinc ben present perquè la vaig viure de manera molt propera. I recordo perfectament el plantejament que la Montserrat va exposar en fer-se càrrec del programa (i que així va palesar en antena): "Gran gala", amb la seva admirable veterania, era com un incunable que calia cuidar, mimar i protegir i que, amb molt de gust (i poc temps) acceptava el repte de continuar tirant-lo endavant perquè un clàssic com aquell no podia desaparèixer. I és que cal dir que a la direcció de l'emissora li rondava pel cap suprimir el programa. Clar, parlar d'òpera implicava haver de mencionar moltes paraules en idiomes forans (italià, francès, alemany...): la Montse sempre va tenir una cura admirable en pronunciar aquells mots aliens a la nostra parla diària. Cert que puntualment hi va haver alguna diferència amb algun col·laborador... res pas greu, ans al contrari, res que amb el diàleg i bona predisposició no es pogués arreglar gairebé immediatament. El programa rutllava, continuava lluint de valent. En definitiva, els operistes 'grangaleros' devem a

Montserrat Minobis el no haver-nos deixat orfes de programa abans d'hora.

Etern agraïment, admirada Montserrat. Abraçada immensa on siguis!

Jordi Pujal.